

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις. 6 Δεκεμβρίου 1892

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 19

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΠΟΥ Η ΑΓΑΠΗ ΕΚΕΙ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ, διήγημα Λ. Τολστόη. — ΜΑΡ-
ΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρού, (μετὰ εἰκό-
νων), μετάφρ. Β' — Ο ΥΠΟΛΟΧΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐ-
κτωρὸς Μαζῶ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΞΕΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματῶν, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΟΠΟΥ Η ΑΓΑΠΗ ΕΚΕΙ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ

Ἐκ τῶν λαϊκῶν διηγημάτων τοῦ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΗ

Σὲ μιὰ πόλι ἐζοῦσε ὁ ὑπόδηματοποιὸς Μαρτίνος Ἀβδέιτζ, καὶ εἶχε τὸ μαγαζὶ του κάτω σ' ἓνα ὑπόγειο, μὲ ἓνα παράθυρο ποῦ ἔβλεπε στὸ δρόμο. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ παράθυρο ἐφαίνοντο οἱ ἄνθρωποι ποῦ περπατοῦσαν ἄν καὶ ἐφαίνοντο μόνον τὰ πόδια τους, ἀλλὰ ὁ Μαρτίνος Ἀβδέιτζ τοὺς ἐγνώριζε ἀπὸ τὰ ποδήματα. Ἀπὸ πολὺν καιρὸ ἐκατοικοῦσε στὸ ἴδιο μαγαζὶ καὶ εἶχε πολλὰς γνωριμίαις. Τὰ περισσότερα ποδήματα στὴ χώρα ἐπέρχονταν μιὰ καὶ ἄλλο φορὰς ἀπὸ τὰ χέρια του. Σ' ἄλλα ἔβαλε σιλόαις, σ' ἄλλα μπαλώματα, ἄλλα ἔραψε καὶ καμιὰ φορὰ ἄλλαξε καὶ τὰ ψίδια. Καὶ συχνὰ ἔβλεπε στὸ παράθυρο τὰ ποδήματα ποῦ εἶχε ράψει. Ἐργασίαις εἶχε πολλὰς ὁ Ἀβδέιτζ, γιατί ἐκαμνε γερὴ δουλειά, ἔβαζε πράμα καλὸ, δὲν ἐζητοῦσε ἀκριβὰ, καὶ ἐκρατοῦσε τὸ λόγῳ του. Ἄν εἰμποροῦσε νὰ τελειώσῃ τὴ δουλειὰ στὴν διορία, τὴν ἔπερνε, εἰ δὲ μὴ, δὲν ἤξευρε φέμματα, τῶλεγε ἔμπρός. Ὅλοι τὸν ἤξευραν τὸν Ἀβδέιτζ καὶ εἶχε πάντα δουλειά. Ὁ Ἀβδέιτζ ἀπὸ νέος ἦτονε καλὸς ἄνθρωπος, ὅταν ὅμως ἐγήρασε, ἄρχισε πιά νὰ σκέπτεται περισσότερο γιὰ τὴ ψυχὴ του καὶ νὰ πλησιάζῃ στὸ Θεό. Ὁ Μαρτίνος εἶχε χάσει τὴ γυναῖκά του ὅταν ἦτον ἀκόμη ἐργάτης ἔς ἀφεντικὸ, καὶ τοῦ ἔμεινε ἓνα ἀγόρι, τριῶν χρονῶ. Τὰ παιδιὰ δὲν τοῦ ἐζοῦσαν. Τὰ μεγαλύτερα εἶχαν ἀποθάνει προητέρω. Στὴν ἀρχή, ἤθελε ὁ Μαρτίνος νὰ στείλῃ τὸ

παιδὶ στὴν ἀδελφὴ του ἔστὸ χωριό, ὕστερα ὅμως ἐλυπήθη — ἐσκέφθηκε : «Βαρὺ θὰ τοῦ εἶνε τοῦ Κωστάκη μου νὰ μεγαλώσῃ σὲ ξένη

δὲν τοῦδωκε εὐτυχία στὰ παιδιὰ του. Μόλις ἐμεγάλωσε τὸ παιδὶ καὶ ἄρχισε νὰ βοηθῇ τὸν πατέρα του, ποῦ τὸ καμάρωνε, πιάνει τὸν Κωστάκη μιὰ ἀρρώστια, πέφτει στὸ στρώμα, ἐψήθηκε μιὰ βδομάδα καὶ ἔπιθανε. Ἐθαψε ὁ Μαρτίνος τὸν υἱὸ του καὶ ἀπελπίσθηκε. Τόσο ἀπελπίσθηκε, ποῦ ἄρχισε νὰ γογγύζῃ ἐστὸ Θεό. Τόσο στενωχωρέθηκε ὁ Μαρτίνος, ὥστε πολλὰς φορὰς παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ τὸν πάρῃ, καὶ παρεπονεῖτο, ποῦ ὁ Θεὸς ἐπῆρε τὸ μονακριβό του παιδὶ καὶ δὲν ἔπερνε αὐτὸν ποῦ ἦτον γέρος. Ἐπαυσε ὁ Ἀβδέιτζ νὰ πηγαίνει καὶ στὴν ἐκκλησία. Μιὰ ἡμέρα ἐρχεται στὸ μαγαζὶ του ἓνας πατριώτης του, γεροντάκι, ποῦ ἔλειπε σχεδὸν ὀκτὼ χρόνια. Ἀφοῦ ὠμιλήσανε γιὰ τὸ ἓνα, γιὰ τὸ ἄλλο, ἄρχισε ὁ Ἀβδέιτζ νὰ τοῦ λέγῃ καὶ τῆς πίκραις του καὶ νὰ παραπονεῖται.

— Καὶ τὴ ζωὴ μου πειὰ τὴν ἐβαρέθηκα, λέγει ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, — καὶ ἄλλο δὲν κάνω, παρὰ νὰ παρακαλῶ τὸ Θεὸ νὰ μοῦ πάρῃ τὴ ζωὴ. Ἐμείνα χωρὶς νάχω καμιαν ἐλπίδα.

Καὶ τὸ γεροντάκι τοῦ λέγει :

— Δὲ μιλάς φρόνιμα, Μαρτίνε, δὲν ποροῦμε μεις νὰ κρινώμε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς ἤθελε ν' ἀποθάνῃ ὁ γυὸς σου καὶ σὺ νὰ ζῆς. θὰ εἶπῃ λοιπόν, πῶς

— Μαρτίνε ! Κύτταζε αὔριο στὸ δρόμο, θὰ ἔλθω. (Σ. 146).

οικογένεια, ἄς τὸν κρατήσω κοντὰ μου ». Καὶ παραιτήθηκε ὁ Ἀβδέιτζ ἀπὸ τὸ ἀφεντικὸ καὶ ἐζοῦσε μὲ τὸν υἱὸ του. Μὰ ὁ Θεὸς

αὐτὸ ἦτον τὸ καλεῖτερο. Καὶ γιὰ νὰ ἀπελπίζεσαι θὰ εἶπῃ πῶς θέλεις τὴ ζωὴ μόνο γιὰ νὰ χαιρέσαι.

— Και γιατί άλλο να ζω 'στὸν κόσμο; ἠρώτησεν ὁ Μαρτίνος.

Καὶ τὸ γεροντάκι τοῦ εἶπε :

— Γιὰ τὸ Θεό, Μαρτίνε, πρέπει νὰ ζῆς. Ἐκείνος σοῦ δίνει τὴ ζωὴ, γι' αὐτὸν πρέπει καὶ νὰ ζῆς. Σὰν ἀρχήσῃς νὰ ζῆς γι' αὐτόν, γιὰ τίποτε δὲν θὰ λυπάσαι, καὶ ὅλα θὰ σοῦ φαίνονται εὐκολά.

'Αφοῦ ἐσκέφθηκε ἄλλο ὁ Μαρτίνος, εἶπε:

— Καὶ πὼς λοιπὸν θὰ ζῆσῃ κανεὶς γιὰ τὸ Θεό;

— Αὐτὸ μὰς τὸ εἶπε ὁ Χριστός, εἶπε τὸ γεροντάκι: Γράμματα ζῆρεις; ἀγόρασε ἓνα Εὐαγγέλιον καὶ διάβασε, ἐκεῖ θὰ μάθῃς πὼς ζῆ κανεὶς γιὰ τὸ Θεό. "Ὅλα θὰ τὰ ὄῃς ἐκεῖ μέσα.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἐμπῆκαν στὴν καρδιά τοῦ Ἀβδέιτζ, καὶ τὴν ἴδιαν ἡμέρα ἐπῆγε καὶ ἀγόρασε τὴ Νέα Διαθήκη, τυπωμένη μὲ μεγάλη γράμματα καὶ ἀρχησε νὰ διαβάζῃ.

"Ἦθελε ὁ Ἀβδέιτζ νὰ διαβάζῃ μόνο τῆς ἐσραίας, ἅμα ὅμως ἀρχησε, τόση ἀνακούφισι ἀισθάνθηκε στὴν ψυχὴ του, πὺ ἀρχησε νὰ διαβάζῃ κάθε ἡμέρα. Καμμιά φορὰ τόσο πολὺ ἐδιάβαζε, ὥστε τὸ πετρόλαδο ἐκαίετο ὅλο στὴ λάμπα, καὶ ἐκείνος δὲν ἠμποροῦσε ν' ἀφίση ἀπ' τὰ χέρια του τὸ βιβλίον. Καὶ ἐδιάβαζε ὁ Ἀβδέιτζ κάθε βράδυ καὶ ὅσο πενιέτερο ἐδιάβαζε τόσο καλλίτερα ἐνοοῦσε, τί ἤθελε ἀπ' αὐτόν ὁ Θεὸς καὶ πὼς πρέπει νὰ ζῆσῃ γιὰ τὸν Θεό, καὶ αἰσθάνετο ἑλαφρὰ ἑλαφρὰ τὴν καρδιά του. Ἄλλη φορὰ ἔπερτε νὰ κοιμηθῇ, ἀρχίζε ἀχ. βράχ. καὶ ὅλο τὸν Κωστάκη του ἐνθυμοῦτανε τώρα τὸν ἀκούς καὶ λέγει: «Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι! Γεννηθήτω τὸ θέλημά σου». Καὶ ἀπὸ τότε ἀλλάξε ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ Ἀβδέιτζ. Ἄλλοτε, τῆς γιορτᾶδες, ἐπῆγαινε καὶ αὐτὸς στὸ καπηλειὸ γιὰ νὰ πιῇ τσαΐ, καὶ κανένα ρακάκι δὲν τ' ἄφινε. Ἐτύχαινε κανέναν φίλος καὶ τώτσοιζαν, καὶ ἂν καὶ δὲν ἐμεθοῦσε, πάντα ὅμως ἐβγαίνε ἀπὸ τὸ καπηλειὸ στὸ κέφι, καὶ ἔλεγε καὶ ἕκανε ἄλλα τῶν ἄλλων. Τώρα ὅλα αὐτὰ τὰ ἄφησε. Κἀθεταὶ ἀπὸ τὸ πρῶν ὅλη δουλειὰ ὡς τὸ βράδυ, ξεκρεμά τὴ λάμπα ἀπὸ τὸ κερράκι, τὴ βάζει στὸ τραπέζι, πιανει ἀπὸ τὸ ράφι τὸ βιβλίον, τ' ἀνοίγει, καὶ κἀθεταὶ στὸ διάβασμα. Καὶ ὅσο περισσότερο διαβάσει, τόσο αἰσθάνεται ἀνακούφισι στὴν καρδιά του.

"Ἦτονε ἡ ὦρα περασμένη, πὺ διαβάσει μιὰ φορὰ ὁ Μαρτίνος. Ἐδιάβαζε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ κατὰ Μάρκον καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ 7ον κεφάλαιον εἰς τὸν 44ον στίχον πὺ λέγει:

«Καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὴν γυναῖκα εἶπεν εἰς τὸν Σίμονα: «Βλέπεις αὐτὴν τὴν γυναῖκα; Ἐγὼ ἦλθα εἰς τὸ σπίτι σου καὶ σὺ νερὸ δὲν μοῦ ἔδωσες νὰ πλύνω τὰ πόδια μου· αὐτὴ ὅμως μὲ τὰ δάκρυά της μοῦ ἔπλυνε τὰ πόδια καὶ μὲ τὰ μαλλιά της κεφαλῆς της μοῦ τὰ ἐσφόγγισε. Ἐγὼ ἦλθα καὶ αὐτὴ δὲν παύει νὰ μοῦ φιλῇ τὰ πόδια. Σὺ τὸ κεφάλι μου δὲν ἀλειψες μὲ λάδι, αὐτὴ μοῦ ἀλείφει τὰ πόδια μὲ μύρον». Ἐδιάβασε ὁ Μαρτίνος τοὺς στίχους αὐτοὺς καὶ συλλογίζεται: «Νερὸ δὲν ἔδωσες νὰ πλύνω τὰ πόδια μου, φιλήματα δὲν ἔδωσες, τὴν κεφαλὴ μου δὲν ἀλειψες μὲ λάδι»...

Καὶ ἐβγαλε τὰ γυαλιὰ του ὁ Ἀβδέιτζ

καὶ τὰ ἀπόθεσε ἀπάνω στὸ βιβλίον, ἀκούμπησε στὸν ἄγγωνά του καὶ ἐσυλλογίζετο.

— Φαίνεται πὼς καὶ ἐγὼ τέτοιος φαρσαῖος ἦμουνα. Καὶ ἐγὼ μόνο γιὰ τὸν ἐαυτό μου φρόντιζα. Νὰ μὴ μοῦ λείψῃ τὸ τσαΐ, ἡ ζεστασιά, τὸ καλὸ φαί, μὰ γιὰ τὴ φιλοξενία οὔτε ἐνόησα εἶχα. Καὶ ὁ ξένος ποῖός εἶνε; Ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Ἄν ἐρχόντανε ἐς ἐμένα ἔτσι θάκανα;

Κ' ἐγείρε ἀπάνω ἐς τὰ δύο του χέρια ὁ Ἀβδέιτζ καὶ δὲν ἐννοίωσεν πὼς ἀπεκοιμήθη.

— Μαρτίνε! ἄκουσε ἄν νὰ τοῦ εἶπε κανεὶς εἰς τ' αὐτὴν.

Ἐπετάχθηκε ὁ Μαρτίνος ἀπὸ τὸν ὕπνον:

— Ποῖός εἶνε;

Ἐστράφηκε, ἐκύτταξε στὴ θύρα, κανεὶς. Ἀκροάσθηκε πάλι. Ἐξάφνα ἀκούει καθαρὰ, καθαρὰ:

— Μαρτίνε, Μαρτίνε! Κύτταξε αὔριον στὸ δρόμο, θὰ ἔλθω.

Συνέφερε ὁ Μαρτίνος, ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν καρέγλα καὶ ἀρχησε νὰ τρίβῃ τὰ μμάτια του. Δὲν ἤξευρε καὶ ὁ ἴδιος ἂν ζυπνητός ἢ κοιμισμένος ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια. Ἐστρεψε τὸ φτυλὶ τῆς λάμπας καὶ ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ.

Τὴν αὐγὴ σηκώθηκε ὁ Ἀβδέιτζ, ἔκαμε τὴν προσευχὴν του, ἀναψε τὴ θερμάστρα, ἔστησε τὴ σοῦπά του, ἀναψε τὸ σαμοθᾶρι γιὰ τὸ τσαΐ, ἐφόρεσε τὴν ποδιά του, ἔκατσε κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ ἐπικίσε τὴ δουλειὰ του. Κἀθεταὶ ὁ Ἀβδέιτζ, ἐργάζεται καὶ ὅλο τὰ χθεβραδυνὰ συλλογίζεται, ἂν ὠνευρέθη ἢ πραγματικῶς ἄκουσε ἐκείνη τὴ φωνή.

Κἀθεταὶ ὁ Μαρτίνος στὸ παράθυρο καὶ περυσότερο κυττάζει στὸ παράθυρο παρὰ πὺ δουλεῖ: βλέπει κανένα διαβάτη μὲ ἄγνωστα ὑποδήματα· σκύβει, παρατηρεῖ ἀπὸ τὸ παράθυρο γιὰ νὰ ἰδῇ ὅχι μόνο τὰ πόδια ἀλλὰ καὶ τὸ πρόσωπό του. Ἐπέρασε ἓνας θυρωρὸς μὲ καινούρια κετσεδένια ὑποδήματα, ἐπέρασε ἓνας νεροκουβαλητῆς, ἔπειτα ἐξῆλθε στὸ παράθυρο ἓνας γέρος στρατιώτης τῆς ἐποχῆς τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου, πὺ φοροῦσε παλὰ κετσεδένια ποδήματα καὶ κρατοῦσε ἓνα φτυὰρι στὰ χέρια. Ἀπὸ τὰ ποδήματα τὸν ἐγνώρισε ὁ Ἀβδέιτζ.

[Ἐπεται συνέχεια].

Μετάφρασις ἐκ τοῦ ρωσικοῦ ὑπὸ
ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ὁ πατὴρ του ;... Ἐκείνος ὅστις κατεχράσθη τῆς νεότητός σου... νομίζω σε πλουσίαν... καὶ σ' ἐγκατέλιπε κατόπιν ἀτιμασθεῖσαν... ὅτε σὲ εὖρε πτωχὴν, ποῖός εἶνε;

— Θεέ μου, πρὸς τί μ' ἐρωτᾷς! Τί θέλεις νὰ τὸ μάθῃς;

— Ζῆ ἀκόμη;

— Ἄγνωστος.

— Ὁχι, τὸ γνωρίζεις, διότι ἂν ἀπέθνησκε δὲν θὰ ἐδίσταζες νὰ μοὶ τὸν ὀνόμαζες... Τὸ ὄνομά του Μαρκελίνα, μοὶ ἀναγκασῶ...

— Ἄ! ἰδοὺ ὅ,τι ἐφοβούμην!... εἶπεν ἔξαλλος ἐκείνη.

— Τὸ ὄνομά του Μαρκελίνα, σοὶ τὸ ἀτατάτω...

— Ἐσο εἰ αὐτὸν ἐπιεικῆς, Πέτρε, ἀφοῦ μὲ συγχωρεῖς...

— Ἄν ἐπικαλεῖσαι εἰ αὐτὸν συγγνώμην, σημείον ὅτι τὸν ἀγαπᾷς, ὅτι φοβεῖσαι διὰ τὴν ζωὴν του...

— Τὸν ἀγαπᾷ, ἐγὼ! εἶπεν ἐκείνη μετὰ κρυγῆς φρίκης...

— Ἀφοῦ ζητεῖς νὰ τὸν ὑπερασπίσεις!

— Φοβοῦμαι διὰ σέ.

— Μὴ μοὶ κάμνης τριαύτην ὕβριν.

— Καλὰ, δὲν θέλω νὰ σοὶ ἀπαιμῶν ἔχνος ἀμφιβολίας...

— Τὸ ὄνομά του;

— Θὰ σοὶ τὸ εἶπω... εἶνε ὁ Ἰωάννης Δαγκέρ δὲ Μοριενβάλ...

— Ἐκεῖνος... Ἐκεῖνος... δὲν ψεύδεται;

— Εἰς τὴν ζωὴν τῶν δύο μου τέκνων, σοὶ τὸ ὁρκίζομαι!

— Τὸν ἄτιμον... θὰ τὸν φονεύσω!

— Ὁ Θεὸς νὰ μὰς φυλάττῃ!

— Ἄλλ' ἄς φροντίσωμεν περὶ σοῦ ἐν πρώτοις. Ὁ Γεράρδος εἶνε ὁ υἱός σου. Ἡ κόρη σου εἶνε λοιπὸν ἡ Σοφία, ἡ θελκτικὴ ἐκείνη νέα τὴν ὅποιαν εἶχον ἴδε εἰς τὴν ἑπαυλιν λὰ Νοβίς...

— Ναί... καὶ σοὶ ἀνήκει διττῶς, ἀφοῦ πρὸ εικοσαετίας τὴν εἶχες σώσει...

— Ἐφῶντι, θὰ τὴν ἀγαπᾷ λοιπὸν διπλασίως.

— Ἀγαπᾷ τὸν Ροβέρτον Βαλόν. Ἐξ ἐνός ἡδυνάτου νὰ ἐπιτρέψω τὴν πραγματικῶς αὐτοῦ τοῦ γάμου, ἀφοῦ ἀπῆρτετο ἡ συναίνεσίς σου, εἰς ἄλλου ὁ κ. Βαλόν οὐδέποτε θὰ ἔστεργεν ὅπως ὁ υἱός του συζευχθῆ τὴν κόρην μου χωρὶς νὰ γίνῃ γνώστης τοῦ μυστηρίου τοῦ παρελθόντος μου. Τὸ πρόσκομμα αὐτό, Πέτρε εἰς σέ ἀπέκειται νὰ τὸ ἀποβάλλῃς ἐκ μέσου.

— Καὶ θὰ τὸ πράξω, ἔσο βεβία. Ὁ Βαλόν εἶνε ἔτοιμος νὰ παρασχῇ τὴν συναίνεσίν του. Ὅταν μάθῃ τὰ πάντα, δὲν θὰ ἔχῃ πλέον λόγον νὰ ἀναβάλλῃ τὸν γάμον.

— Τότε, ἰδὲ τὸν παρευθῆς, ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. Τὰ δύο παιδιὰ εὐρίσκονται ἐν ἀπελπισίᾳ... Ἀρκετὰ ὑπέφεραν... Καὶ εὐχαριστῶ, Πέτρε, διὰ τὴν τόσῃ σου ἀγαθότητα καὶ γενναϊοψυχίαν.

Καὶ ὁ Βωφὸρτ, ἐμπλεὺς χάρως, ἐπανελάμβανεν.

— Ἐχω κόρην... θ' ἀσπασθῶ τὴν κόρην μου.

Ἐπειράθη νὰ κατευνάσῃ τὴν χάραν τοῦ ὀυρετῆς τῶ ἐπορφύρου τοῦ πρόσωπον.

— Ὅσον τάχιον, Μαρκελίνα, ναί... σήμερον εὐθὺς, θὰ ἴδω τὸν Βαλόν. Εὐρίσκεται ἀκριβῶς εἰς Κρέιλ. Τὸν εἶχον συναντήσῃ τὸ πρῶν εἰς τοῦ κ. Παβλαγκέ. Θὰ δειπνήσῃ εἰς τοῦ συμβολαιογράφου, ὅπως καὶ ἐγὼ. Θὰ λάβω καιρὸν νὰ τῷ ἡμιλήσω πρὸ τοῦ δείπνου ἢ μετὰ. Ἄν δὲν παρουσιασθῇ περίστασις, θὰ τὴν προκαλέσω καὶ, ἐν ἀνάγκῃ, ἀπόψε